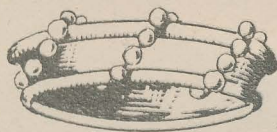

1952

EL MAGFCO. AYUNTAMIENTO

DE

S. JUAN DE LAS ABADESAS

INVITA A LA

FIESTA MAYOR

Invitación

La voz secular de nuestra Tradición resuena más intensa ahora en el corazón de los sanjuanese, recordándonos que se avecina un acontecimiento singular: nuestra Fiesta Mayor en honor del STO. CRISTO DEL SSMO. MISTERIO. Para vivirla de una manera intensa y emocionada, unidos todos por una comunidad de sentimientos, vamos a hacer un alto en nuestras tareas cotidianas para dedicarnos de lleno, durante unos días, a la celebración de sus tradicionales actos religiosos y profanos.

Entre las solemnidades religiosas destaca el Oficio Solemne y la Veneración Oficial de las Santas Imágenes del SSmo. Misterio, que por su majestad y valor expresivo y sobre todo por su simbolismo religioso y recuerdo eucarístico, merecieron puesto de honor en la Exposición de Arte Eucarístico Antiguo del Salón «Tinell» del XXXV C. E. I. de Barcelona.

En el típico marco de los soportales de nuestra Plaza Mayor, otra vez la belleza, la elegancia, la precisión y las formas del amor en su tono más sublime y refinado, van a tejer de nuevo la pieza más expresiva de nuestro folklore popular: la celebrada e imprescindible danza de «EL BALL DELS PAVORDES».

Las bellezas de nuestros paisajes, nuestras escenas más sugestivas y nuestros encantos más destacados, desfilarán en la pantalla de uno de nuestros teatros con la proyección del conjunto de fotografías en color, obra del gran admirador de S. Juan, Sr. Klein, favorecido con el primer Gran Premio de Fotografía de España 1952.

La Comisión de Fiestas agradece la colaboración de todos los que contribuyen a la brillantez de nuestra Fiesta, y se complace en invitar a los sanjuanese, distinguida colonia veraniega y a los amables forasteros que nos honren con su presencia, y les desea a todos una feliz FIESTA MAYOR.

LA COMISION

GERARDO KLEIN

AL CAMPANAR DE SANT POL

*Ets un desig com una flama immensa
que encara crema i sempre cremarà.
L'enyor i el greu silenci prou roseguen...,
prò tu no pots deixar-te enderrocar!*

FUNCIONES RELIGIOSAS

QUE SE CELEBRARAN EN NUESTRO HISTORICO
MONASTERIO EN HONOR DEL SANTO CRISTO
DEL SANTISIMO MISTERIO

Del día 6 al 12 de Septiembre

A las 20: Rosario y NOVENA al Santo Cristo del SSmo. Misterio, finalizando con el canto de los «Goigs del SSm. Misteri».

Sábado, día 13

A las 14: REPIQUE GENERAL DE CAMPANAS anunciando la Fiesta Mayor.

A las 20: SOLEMNES COMPLETAS Rosario, Novena y Adoración de las Venerandas Imágenes del Santo Cristo del SSmo. Misterio con canto de los «Goigs».

Domingo, día 14

A las 10'30: SOLEMNE OFICIO con asistencia de todas las Autoridades locales, Civiles, Militares, Jerarquías y Pavordes. Se interpretará la Misa «In Honorem Sacratissimi Cordis Jesu» de A. de Ugarte. Ocupará la Cátedra sagrada nuestro compatriota Rndon Mansueto Vergés Aulinas, Pbro., Cura Párroco de San Miguel de Rupit, En el ofertorio, tradicional ofrenda del cirio y estampa a los Pavordes de Iglesia y Plaza.

A las 20: Canto de Vísperas solemnes, Rosario, Conclusión de la Novena con canto de los Padrenuestros y ACTO DE DESAGRAVIOS, terminando con la solemne ADORACION OFICIAL de las venerandas Imágenes del Sio. Cristo del SSmo. Misterio por todo el Clero, Autoridades, Pavordes, feligreses, compatriotas y devotos del Santo Cristo, con canto de los «Goigs del SSm. Misteri».

Desde las 7 de la mañana hasta las 21, terminada la Adoración Oficial, podrán visitarse las Venerandas Imágenes del SSmo. Misterio, ante las cuales harán guardia de honor elementos de Acción Católica y socios del Apostolado de la Oración.

Lunes, día 15

A las 11: SOLEMNE OFICIO DE REQUIEM en sufragio de todos los difuntos de la Parroquia, con asistencia de las Autoridades, cantándose la misa de «Requiem» de L. Perosi y Responso final.

Toda la parte de canto y música, correrá a cargo de la «Schola Choral del SSm. Misteri» de esta Villa.

FIESTAS CIVICAS

Y TRADICIONALES QUE SE CELEBRARAN EN
ESTA BARONAL VILLA LOS DIAS 13, 14, 15 Y 16
DE SEPTIEMBRE DE 1952.

Sábado, día 13

Iluminaciones extraordinarias en todas las calles, plazas, paseos y casa del Ayuntamiento.

A las 21: Tradicional REPIQUE DE CAMPANAS y por la Orquesta «Santjoanenca» de esta villa, SERENATAS en el campanario del Monasterio, principiando las fiestas. Acto seguido tradicional PASACALLE.

Inmediatamente, la Cobl-Orquesta «La Principal de Palafrugell», interpretará una selecta AUDICION DE SARDANAS, en la Plaza de España.

Domingo, día 14

A las 9'30: PASACALLE por la Orquesta «Santjoanenca» de esta villa.

A las 10'15: La comitiva de Autoridades Civiles, Militares, Eclesiásticas, Jerarquías y Pavordes de Iglesia y Plaza, saldrán de la casa del Ayuntamiento, dirigiéndose al Monasterio para asistir al OFICIO SOLEMNE.

A la salida del Oficio, se tocará en la Plaza de España, la SARDANA DE HONOR, denominada «Bella gesta del Compte Wifred», original de Don Eduardo Martí. (Sardana descriptiva de la reconquista de nuestro pueblo. «Els curts» representan la entrada en San Juan y la victoria de los cristianos. «Els llargs» la gratitud de Wifredo y ofrenda de su hija Emma al nuevo Monasterio).

A las 12: Escogidas SARDANAS en la Rambla del Caudillo.

A la misma hora INAUGURACION en el Cento Católico de la Exposición de dibujos y trabajos mecanográficos de la Academia Amils-Kuhnel.

A las 15: Selecto CONCIERTO INSTRUMENTAL en el Saló Taga.

A las 16'15: Los Pavordes, acompañados de Delegados de la Autoridad, y de la Orquesta, recogerán de sus respectivos domicilios a las Pavordesas, dirigiéndose seguidamente a la Plaza de España, donde se bailará el típico baile local denominado:

«BALL DELS PAVORDES»

Terminado éste y en la Rambla del Caudillo, gran AUDICION DE SARDANAS.

A las 16'30: En el Campo Municipal de Deportes, INTERESANTISIMO PARTIDO DE FUTBOL, entre los equipos F. C. RIPOLL y C. D. ABADESSENC reforzado, disputándose la primera eliminatoria para un valioso trofeo, cedido por el Magnífico Ayuntamiento

A las 17: Escogido programa de CINE en los salones Montserrat y Sanjuaní.

A las 18: Gran BAILE DE TARDE en el Saló Taga.

A las 22'30: Selecta FUNCION TEATRAL en el Teatro Centro Católico

a cargo de la Agrupación Artística MEDEA del Centro Moral Instructivo de Gracia (Barcelona) y escogido programa de CINE en los salones Montserrat y Sanjuaní.

A las 23: BAILE DE GALA en el Salón Taga.

A la misma hora: Selecta AUDICION DE SARDANAS en la Pl. España.

Lunes, día 15

A las 10: Segundo gran CONCURSO DE TIRO AL PLATO, organizado por la Sociedad Deportiva de Caza y Pesca de esta villa y comarca adjudicándose valiosos trofeos, en el lugar conocido por «La Plana».

A las 11'45: En el Salón Montserrat, artística PROYECCION DE VISTAS LOCALES, a cargo del Sr. G. Klein.

A las 12'30: SARDANAS en la Plaza del Arquitecto Morató (frente San Pol).

A continuación: Disparo de sorprendentes FUEGOS JAPONESES.

A las 13: BAILE VERMUT en el magnífico Salón Taga.

A las 15: CONCIERTO INSTRUMENTAL en el Salón Taga, y en el local del Centro Católico gran CONCIERTO DE SARDANAS a cargo de la Orquesta «La Principal» de esta villa.

A las 16: En el Campo Municipal de Deportes, segunda y última eliminatoria para el trofeo cedido por el Magnífico Ayuntamiento, entre los equipos F. C. RIPOLL y C. D. ABADESSENC.

A las 16'30: Sesiones de CINE en los Salones Montserrat y Sanjuaní.

A las 17: Selecta AUDICION DE SARDANAS en la Rambla del Caudillo.

A las 18: BAILE en el Salón Taga.

A las 22: En la Plaza de España se

bailará el tradicional baile local

«BALL DELS PAVORDES»

Seguidamente y en la misma Plaza AUDICION DE SARDANAS.

A las 23: Sesiones de CINE en los Salones Montserrat y Sanjuaní y en el Centro Católico FUNCION TEATRAL a cargo de Agrupación Artística MEDEA del Centro Moral Instructivo de Gracia.

A la misma hora: BAILE DE GALA en el Salón Taga.

Martes, día 16

A las 11: SARDANAS distribuidas en paseos y plazas, según costumbre.

A las 15: PASACALLE por la Orquesta «Santjoanenca» para anunciar e invitar a la Tradicional TORNABODA que se celebrará en la fuente del «Cubilà», donde después de merendar se bailarán airosas SARDANAS.

Al anochecer, tradicional MARCHA DE LAS ANTORCHAS, por las principales calles de la villa y al llegar a la Plaza de España, se bailará una SARDANA «muy larga».

Acto seguido BAILE en el Salón Taga.

A las 22: En la Rambla del Caudillo, disparo de una ruidosa TRACA VALENCIANA, y por la Coblá-Orquesta «La Principal de Palafrugell» última AUDICION DE SARDANAS.

A las 22'30: BAILE en el Salón Taga.

Nota: Habrá tren especial que saldrá de Ripoll con destino a ésta a las 3'30 de la tarde del Domingo, día 14.

MIERCOLES, DIA 17: Tradicional FIESTA DE BARRIO en la Plaza de España. (Detalles por programas).

Durante los días 17, 18 y 19, sesiones de CINE en los salones Montserrat y Sanjuaní.

ALTA Y SACRA RECONSTRUCCION

La Baronal Villa de San Juan de las Abadesas prosigue la reconstrucción de las más nobles piedras de su pasado. Los hombres que dirigen con amor ilusionado esta gran empresa del espíritu son fieles a los más altos ideales civilizadores del Occidente Cristiano. Porque saben que en el símbolo de la piedra se encierra la plenitud de saberes y de esencias que dan un sello, un tono y una dignidad a la vida. Se reconocen herederos de un pasado glorioso y quieren pregonar alto y claro que son dignos hijos de las mejores y más entrañables tradiciones. Buscan con pasión las piedras de la antigua grandeza y las iluminan con el espíritu de renovados y progresivos ideales. Son estimulados y ayudados por un magnífico mecenas, señor del espíritu, que con este gesto ennoblece su vida y su hacienda.

Siempre los hombres de la montaña han sido los hombres

de las Reconquistas y de las Reconstrucciones. Y desde siempre las agrestes y altivas cimas de verde-grises del Pirineo han sido el escudo primero y la ciudadela después desde la que los hombres fortificados en la lucha y en el esfuerzo se han lanzado a la reconstrucción de una sociedad mejor, más justa y más humana.

Nuestro indómito Pirineo tiene dos grandes monasterios que simbolizan todo el espíritu militante, culto y civilizador de la alta edad media cristiana. Ripoll con su arco de triunfo del cristianismo en el corazón del Pirineo y San Juan de las Abadesas de igual grandiosidad y de mayor esbeltez. Si Ripoll significa el escudo de defensa con sus naves bajas abovedadas y su románico de castillo-fortaleza, San Juan de las Abadesas simboliza en la geométrica plenitud de su cruz latina perfecta el espíritu de victoria del primer conde-rey Wifredo

que vencedor de los árabes en toda la Ausonia deja en aquel relicario a su joya más preciada, su hija, la primera cabeza de la gloriosa estirpe de abadesas que dieron nombre e historia a la villa.

En nuestra época se contraponen en lucha de un antagonismo implacable el espíritu de la destrucción y el espíritu de la reconstrucción. «Reconstrucción y Destrucción» titulé mi comentario a la gran obra emprendida por el grupo de amigos de San Pedro de Roda el fantástico Monasterio del Ampurdán frente al mar. En nuestro mundo moderno actúan con apocalíptico frenesí los siete demonios de la destrucción que llevan los nombres de la discordia familiar, la corrupción de costumbres, el espíritu de la violencia, la lucha de clases, el ansia de poder opresivo, el abuso de las riquezas y la discordia entre las naciones. Contra ellos es apremiante y urgente, si queremos sobrevivir como pue-

blos civilizados, el evocar y pedir la ayuda de los siete ángeles de la reconstrucción que llevan los apellidos de la concordia familiar, la dignificación de las costumbres, el espíritu pacificador, la colaboración entre las clases, la justicia social, el buen uso de las riquezas y la realización de la gran familia de las naciones.

En las piedras que con amor, esfuerzo y arte van colocando hoy en el maravilloso ábside románico y mañana en la esplendorosa casa abacial percibo el aliento, el sello y la sombra de los siete ángeles señores de la reconstrucción que incansables y fervorosos, con el esfuerzo iluminado del poeta y la fé entrañable del místico, van dando la mano a todos y cada uno de los hijos de esta villa. Hombres labrados en piedra del Pirineo cuyos nombres preclaros merecerán bien de la Civilización Occidental, de la Iglesia y de la Patria.

MANUEL RIERA CLAVILLÉ

Director del Instituto de Estudios Europeos
de Barcelona

NOTA HISTORICA

El Monestir i els comtes de Besalú

SUPRESSIO DE LES ABADESSES

Podia ésser el Comte de Besalú Bernat I «Tallaferro», un heroi de la Reconquesta però innoble i pernicioso fou la seva conducta envers el nostre Monestir. Com a germà de l'Abadessa Ingilberga i per deure testamentari del fundador Wifred, havia d'ésser protector d'aquesta casa religiosa, —solament podia ésser-ne successor en el cas d'extinció del nostre Monestir— però això no era motiu suficient per exigir a la seva germana aquest senyoriu i veient que Ingilberga no cedia a les seves pretensions egoistes recorregué a una *fraudenta suppressio*, —com ho exposa clarament el nostre documentat historiador Mn. Parassols i Pí— sense cap escrúpol de macular a tota una Comunitat Religiosa. Cedint a les instàncies del Comte i als «informes» que presentà, el Papa Benet

VIII, en virtut del privilegi «Cupe-remus quidem» (Gener de 1017) li concedeix el privilegi de poder depositar a la seva germana l'Abadessa i desallotjar del nostre Monestir les monges que hi conviven. Aixís l'ambiciós Comte pogué possessionar-se de la jurisdicció temporal, espiritual i real del nostre Monestir incorporant-lo al seu Casal de Besalú, posant el culte de nostra Església a mans d'uns preveres regulats per la Canònica Aquisgranesa i regits pel seu fill Gaufred com Abat de la nova Comunitat. Aquests fets ja indiquen, clarament, quins eren els mòvils de «Tallaferro» i el seu fals zel per demanar la supressió de les Abadeses.

BISBAT DEL RIPOLLES

El Comte de Besalú, Bernat I, obté encara del Papa Benet VIII

que s'erigeixi un Bisbat dintre les seves possessions comtals, però foren tantes les discussions que promogué aquest Bisbat de Besalú, que als 3 anys de la seva creació, el mateix Sant Pare passa aquest Bisbat a Sant Joan (1020) amb el nom de «Bisbat del Ripollès». La nostra Vila passà a ésser Ciutat i la nostra Església *la Seu* del nou Bisbat, ocupant-la igualment com a *Bisbe l'Abat Gaufréd*, qui la regí fins a l'any 1031 en què, per resoldre definitivament les moltes discussions que portava aquest Bisbat principalment entre les Seus de Vich i Girona, s'el nombrà Bisbe de Carcassona, si bé, de fet, es quedà Abat de Sant Joan fins a la seva mort (1054). Sant Joan tornà a ésser Vila i els seus territoris dividits entre les Diòcessis de Vich i Girona, restant el privilegi singularíssim de què: l'Església de S. Joan Bta. (no la Parroquial) i el seu Clergat quedaven exents de tota jurisdicció Diocesana i immediatament subjectes al Sant Pare.

EPOCA CRITICA

A l'Abat Gaufréd el succeí l'Abat Andreu (1054-1086), home virtuós però de poca fermesa de caràcter per la Comunitat i que més feble encara que el seu antecessor, es deixà apoderar de la majoria d'Esglésies i Castells que amb tant d'afany havien anat adquirint les nobles Abadesses. En el sínode de Besalú (1077) s'acordà, a instàncies del Comte Bernat II, que els nostres canonges aquisgranesos es subjectessin —com els de Ripoll— a la Regla Benedictina de San Víctor de Marsella. Però aquesta unió amb els de Marsella féu encara més deplorable la situació del nostre Monestir. Bernat II, permeté als marsellesos molts lladronics i els antics canonges aquisgranesos foren substituïts per monjos de Marsella. El gran Bisbe de Vich, Berenguer de Llussà, que havia recollit en la seva Seu als nostres canonges, atacà fonament —en el Concili de Barcelona— la conducta del Comte de

Besalú i de l'Abat de Marsella envers el nostre Monestir i les seves possessions. Confós Bernat II, renuncià —amb jurament— a tots els seus drets, posant-los en mans del Bisbe Berenguer, qui desseguida prengué possessió de l'Abadiat (1086-1098), expulsant-ne als marsellesos i retornant-lo als seus antics possessors que es regirien endavant per la *Regla Agustiniàna* de S. Ruf de Provença. Refeta ja la canònica, Berenguer renuncià a la mitra Abacial i féu cessió de molts bens a la Comunitat qui, amb el seu consentiment, elegí per Abat a Gaufréd d'Atgerat (1098-1111) primer Abat Agustinià. Desseguida el nou Abat hagué de sostenir fortes lluites contra els marsellesos que volien rescabalar-se de l'afront tingut en nostra Vila. Aprofitant-se de què el seu Abat Ricart era Llegat Pontifici, al fer visita als Monestirs de Catalunya, es posà novament d'acord amb el Comte de Besalú; el perjur Bernat II s'apropià de nou del Monestir traient amb violència als canonges regulars agustinians i donant permís a l'Abat

Ricart perquè retornés els monjos de Marsella, que foren regits pel Prior Adalbert, juntament amb una Comunitat de Religioses —també marselleses— regides per una Abadessa de nom Elisabet. Sant Joan tingué aleshores i per espai de 15 anys doble Monestir. Per avalar la seva conducta acudeixen Llegat i Comte a Roma i per donar més força al seu recurs «vindiquen» a les monges fundades per Wifred dient «que foren calumniades i injustament suprimides». En mala hora el net de Tallaferró vol desfer l'obra del seu avi!. Si bé Roma confirmà l'obra del seu Llegat Pontifici no per això extingia la Comunitat Agustiniàna que, malgrat el tenir els seus membres dispersats per tot Catalunya, continuaven subjectes a l'Abat Gaufréd. Mort aquest Abat en 1111, elegiren a l'enèrgic Berenguer Arnau, el qual al cap de tres anys pogué restablir de bell nou tota la Comunitat al seu propi Casal, principiant aquí la gran època d'esplendor de la Canònica Agustiniàna pel nostre Monestir.

MARAGALL, VIU.

A SANT JOAN

Fa goig l'eco trobat tan immediatament a l'invitació a honorar la memòria del Poeta Joan Maragall. A la crida d'aquell reportatge publicat al setmanari barceloní «Destino», sobre En Maragall i el fet que provocà la producció de «La vaca cega», respongué desseguida el grup d'«Amics de Maragall», de Barcelona, amb el seu cap, el conegut escriptor En Tomàs Roig i Llop; el crític i publicista Octavi Saltor; i de més enllà de Catalunya, l'acadèmic de la Reial Espanyola, el crític andalús En Melcior Fernández Almagro. Els homes de lletres aplaudiren tot seguit l'idea —ja antiga i ara novament desvetllada— de commemorar amb una làpida a la Font del Cubilà el pas altíssim del poeta. Aquell esperit vibrant per l'art, noble i generós —a qui

el santjoanencs devem veure restaurada la joia romànica del Monestir— obrí també a l'iniciativa la seva generositat.

Verament satisfactòria aquesta unànime reacció d'esperit que indica com se sap estimar l'autèntica grandesa espiritual. Un poble que conreua aquests valors morals s'ennobleix i s'enlaira. Sant Joan va tenir la sort de rebre la visita reiterada d'En Maragall, el poeta, avui de fama mundial. El nostre paisatge va fornir-li matèria per bona part dels seus poemes pirinencs. Llum, herbes, flors, arbres, neu, coses menudes i grans d'aquestes muntanyes desvetllaren un acord en el seu saltiri. I més sortada encara fou la nostra vila, per tal com, durant un dels estiueigs del poeta, va oferir-li

inspiració pel poema més ferm de tota la seva obra: «La vaca cega». Poema traduït a la majoria de llengües europees i que enriqueix les antologies mundials.

Tots els santjoanencs sabem ja la gènesi d'aquests vintitrès endecasíl·labs, plens, planers i immensos com exàmetres d'Homèr. Sabem que el paratge, íntim, verd i sonor d'aigua, de la Font del Cubilà en fou l'escenari poètic, i la vaca malaurada i sortada alhora, amb el vailet «d'un cop de roc llençat amb massa traça», En Janot de Can Pau Llebre, els protagonistes.

Nostre Senyor ha permès que la mort visités inesperadament aquest simpàtic pastor pirinenc, ben poc abans de la festa commemorativa, quan la seva presència, xopa de record vivent,

hauria estat exponent de perduració i de goig entre els admiradors de Maragall. Ell començava ara a adonar-se que el cop de roc casual l'havia introduït a la immortalitat per la màgia de l'art d'un gran poeta. De l'altre marge de la vida, la perenne, la seva ànima senzilla aguarà la nostra festa, i, juntament amb la del poeta cristianíssim que va fer-nos l'obsequi d'enaltir amb la calitat d'un poema magnífic, la nostra vila, seran presents a l'acte noble del record i de la reconeixença que el Principat, amb els santjoanencs al davant, dedicaran al poeta. El poeta que ara, ja oberts pel Senyor uns altres ulls «més grans» que els moridors, contempla, —com ens fa esperar la seva mort edificantíssima,— en la bellesa definitiva, la «faç immensa» de Déu.

P. JOAN BAPTISTA BERTRAN, S. J.

SANTA MARIA LA BLANCA

«ESTELLA MARIS, SUCURRE CADENTI»

Divaguen perfums recòndites d'una joia no pas molt llunyana. L'Albada. L'Albada blavosa que com un llençol que acarona el nin verge, desbriga un sol lluent que bat l'esguard poc despert. Llum d'alabastre que torna... a banyar les pupil·les. La força d'un raig ve a desfer-nos un somni fet de pols de lliri. SANT JOAN; torna a tu aquella llum que d'uns anys n'eres orfe. A tu tornen les joies que portaves al pit apretades. Torna a tu aquella llum que és la joia. Torna a tu aquella joia que és llum... perquè és teva, ben teva i sols teva. Tu ets sortós... escollit i mimat de l'Amor. Mes el cor cada dia esdevé més tancat. I la llum és fidel... i no es cansa. Tantes nits no han pogut apagar-te una Ratlla tan viva, camí de l'esperit. No et ruboritzis el contacte de carn amb lliris. Deixa que et caigui la vida en desmai de pecat als seus braços de Verge: torna't infant, i així sentiràs com l'escalf de l'amor torna vida als teus membres llanguits. Prou la llum

és fidel, però el cor cada dia esdevé més tancat!

He sentit un dring de consciència... Dels ulls n'ha eixit una llàgrima que he vist rodolar pel marbre. Oh plor de fill a les palpentes! Oh plor de Mare que ha perdut el fill!: Agermaneu-vos en un raig tots dos i en surti l'ARC MAGNIFIC DE LA PAU.

LLIRI:

Regina de l'excelsa Castedat que l'orbetat del món nomena estèril, Puríssima Magnòlia; Verge i Mare del Crist, Nou-Adam i Pare d'innúmera fillada, volgueu-me engendrador dé flames sempiternes vestit de l'halo excels de vostra castedat.

ESTEL:

Talment com rutila la vostra lluentor de perla al mig les pedres brunes, així brilli la vostra llum divina dintre la nit profunda de nostre viure mins, i ens guii a tots al port de Salvament.

JOAN FARRAS, Pvre.

EL AYUNTAMIENTO DE ESTA BARONAL VILLA, SE COMPLACIE EN HACER CONSTAR SU MAS EXPRESIVO AGRADECIMIENTO A LOS COMPONENTES DE LA COMISION DE FIESTAS Y A LOS AUTORES DE LAS PARTES ARTISTICA Y LITERARIA, QUE MEDIANTE SU COLABORACION HAN CONTRIBUIDO A LA REALIZACION DE ESTE PROGRAMA.

Foto ESTEVE

LES VOLTES DE LA PLAÇA

Les pedres seran fredes?
tebior de plumes... el niu dels records?
Les pedres no són fredes,
ploren i riuen amb els vius i els morts!

Foto PASSOLA

BALL DELS PAVORDES

El desig ha-nascut amb les ales de dansa...
i els batecs del desig, amb uns colors tan fins
fan un concert sobirà que mai cansa
perquè el seu ritme el portem tots a dins.

.....

Perfum de l'aire que ve cada anyada
amb un somris d'infant i un raig de sol.
Cada any neix i quan mort la tonada
ens deixa al pit l'anyorança d'un vol.

Foto ESTEVE

EL SANT CRIST DEL SSM. MISTERI

Es el pes de l'Amor que li abaixa la testa...
 tanta pols de pecat— li ha clos les parpelles
 però el seu braç allargat— amb la mà palpant d'esma
 cerca encara els bossins del meu cor profanat.

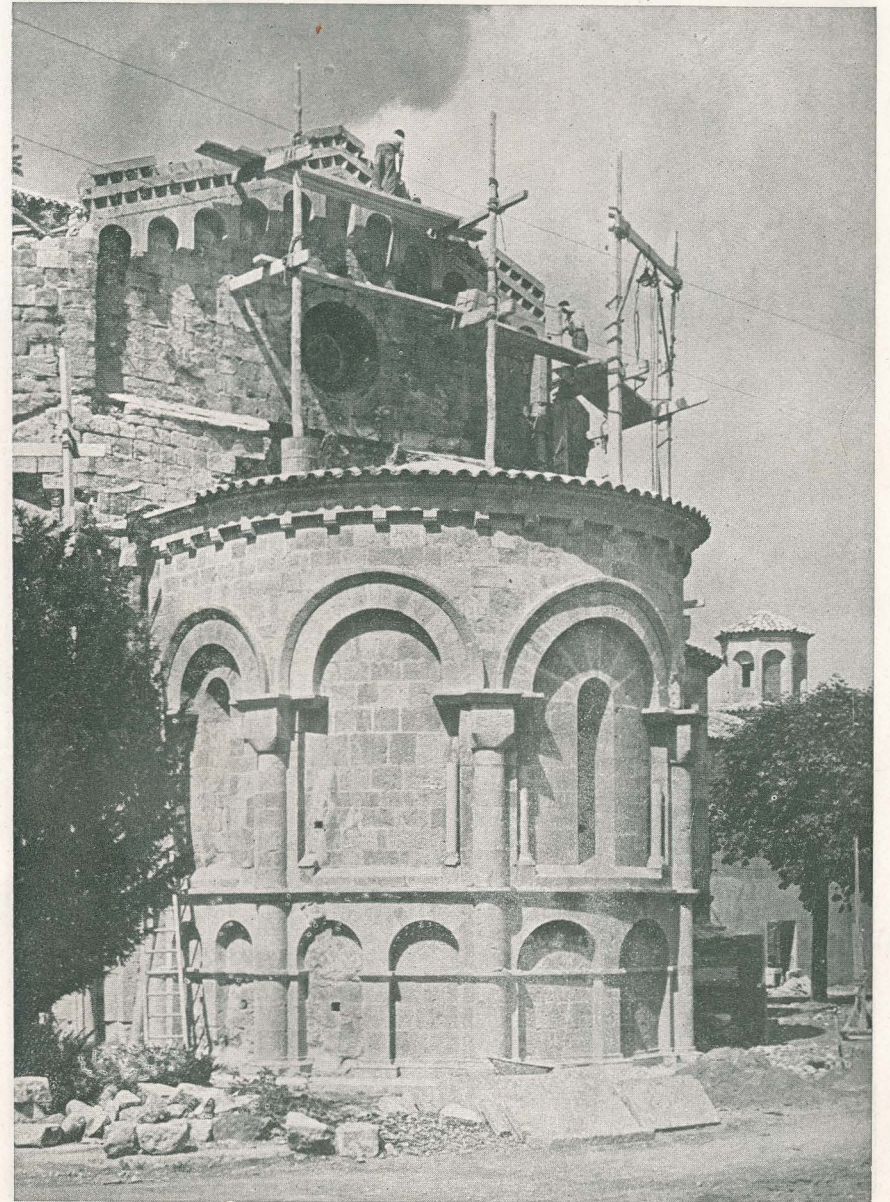

Foto ESTEVE

MONESTIR

T'alces, Oh Front, vençut i vencedor dels segles
 Sagrari de misteris, calmós, sense brogits...
 La llum et tindrà enveja
 i aigües avall del temps, et beseran les nits.

Orquestas:

MAGNIFICO AYUNTAMIENTO:

«LA PRINCIPAL» de Palafrugell.

«SANTJOANENCA» de esta Villa

SALON «TAGA»:

«RAMON EVARISTO»

CENTRO CATOLICO

«LA PRINCIPAL» de esta Villa.